

1

SARAH SPRINZ

AKADEMIE
DUNBRIDGE

Kdekoliv

ROMÁN

**AKADEMIE
DUNBRIDGE**

Kdekoliv

Milí čtenáři,
tato kniha obsahuje pasáže, které ve vás
mohou vyvolat nepříjemné pocity.

Jedná se o:
smrt, ztrátu, smutek a truchlení, deprese,
zneužívání návykových látek a závislost.

Čtete tuto knihu prosím jen tehdy, když se na to cítíte. Pokud budete
mít s těmito (nebo jinými) tématy problém, můžete nepřetržitě
využít níže uvedené bezplatné a anonymní telefonní linky.

116 123
<http://linkapsychickepomoci.cz/>

Přeji vám co nejkrásnější čtenářský zážitek.
Vaše Sarah

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Nováková, 2023
Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG , 2023
Map © Markus Weber, Guter Punkt, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3313-2 (pdf)

S A R A H S P R I N Z

**AKADEMIE
DUNBRIDGE**

Kdekoliv

přeložila Anna Nováková

*Pro všechny,
kteří se pořád někam ženou.
Přeju vám, abyste našli člověka,
pro něhož se vyplatí zastavit.*

*Everything I've never done,
I want to do with you.*

William Chapman

PLAYLIST

- baby luv* - nilüfer yanya
- apricots* - may-a
- older* - shallou and daya
- hope is a dangerous thing for a woman* - lana del rey
- stone* - jaymes young
- all three* - noah cyrus
- happier than ever* - billie eilish
- edge of midnight (midnight sky remix)* - miley cyrus feat stevie nicks
- meet me in the hallway* - harry styles
- a. m.* - one direction
- wonderland* - taylor swift
- runaway* - aurora
- perfectly out of place* - dreams we've had
- talk* - hozier
- sweat* - zayn
- a little death* - the neighbourhood
- fine line* - harry styles
- my tears are becoming a sea* - m85
- mind over matter (reprise)* - young the giant
- the beach* - wolf alice
- run boy run* - woodkid
- right where you left me* - taylor swift
- ready to run* - one direction

NĚKAM

„Mrzí mě to,“ řeknu, ale chci říct vlastně něco jiného. Něco úplně jiného. Je to kapitulace toho nejhoršího rázu, protože nemám jinou možnost.

Můj hlas ještě nikdy nezněl tak bezbarvě. Jako by mi bylo jedno, co se děje, přitom je to úplně naopak. Je mi to všechno, jen ne jedno.

Co jsi to provedl, co jsi to provedl, co jsi to provedl?

Správnou věc, přece. Nebo snad ne? Před chvílí jsem o tom byl ještě přesvědčený, ale teď jsem na pochybách.

Otočím se, sáhnu po klice z masivního černého kovu. Nevím, jak se vůbec držím na nohou. Nevím, jak se mi povede zatlačit do tmavě hnědých dřevěných dveří, vyjít z ředitelny a přitom si udržet tvář. Nevím. Nevím už nic.

Na chodbě slyším hlasy, smích, který se odráží od vysokých zdí. Zvuky spěšných kroků po staré, nerovné dlažbě v arkádách. Sluneční paprsky prosvítající tabulkami lomených oken, prach třpytící se ve vzduchu.

Obracejí se na mě tváře, spolužáci se na mě usmívají a zdraví mě, tak jako vždycky, ale já jim neodpovídám, protože už nemůžu. Míjím je, nemám žádný cíl. Musím pryč, ale nevím kam, protože už nemám žádný domov.

To pomyslení je jako úder pěstí do břicha, ale je to tak. Na chvíli mám pocit, že se budu muset zastavit a zkroutit se. Ale jdu dál.

Nohy mi kmitají po dlažbě, vedou mě tam, kam bych zvládl dojít i se zavřenýma očima. Přes dvůr k mému spacímu traktu, hnědé cihlové fasády, po nichž se plazí břečťan. Vysoká zkosená okna, tmavé střechy, špičaté věžičky. Všechno to vnímám, ale už nic necítím. Prošpané schody, z prvního patra proti mně vyjdou deváťáci, zpomalí, když mě poznají, a jakmile kolem mě přejdou, rozběhnou se dolů ještě rychleji. Těžké dveře z tmavého dřeva vedoucí do našeho křídla jsou zavřené, musím se do nich opřít celou vahou, vytáhnu z kapsy od kalhot klíč a otevřu svůj pokoj.

Ticho.

A potom vytáhnu zpoza skříně svůj kufr a začnu balit.

1. KAPITOLA

Emma

On nezazvonil. Ten podělaný budík prostě nezazvonil. Zůstal zticha, protože mi chcipl mobil. Jak ho jen člověk může zapomenout přes noc nabít, když letí další den ráno do Skotska na roční výměnný pobyt na internátu? Jak? Nejspíš to zní jako špatný vtíp, ale bohužel musím zdůraznit, že není.

Já jsem jednoduše zaspala. V den odjezdu. A máma se o tom nesmí za žádnou cenu dozvědět, jinak ji trefí šlak. Když už bylo včera jasné, že by se kvůli té podělané stávce pozemního personálu ve Francii nestihla vrátit, aby se mnou odletěla do Edinburghu, jak jsme plánovaly, byla děsně skeptická. Jako kdyby nebyla sedmnáctiletá holka schopná se dopravit na letiště a odletět do Skotska.

No, co na to říct? Očividně měla pravdu.

Normálně si vždycky před spaním dávám mobil na nabíječku, ale včera jsem na to podle všeho zapomněla. Ono se taky moc často nestává, že člověk hluboko do noci brečí jako o život, protože si najednou uvědomí, že odjet na rok do Skotska je přece jen možná debilní nápad. Možná mi chtělo moje podvědomí dát poslední šanci, abych si to ještě rozmyslela. A nenastoupila do letadla, nestala se od zítřka novou žákyní na Dunbridge Academy, ale

užila si zbytek prázdnin a začátkem září nastoupila do jedenáctého ročníku na gymnázium Heinricha Heineho a předstírala, že jsem se vůbec nechystala udělat kolosální chybu. Ale to už nejde, protože všichni moji kamarádi vědí, že budu rok pryč. Nemůžu se ztrapnit a vycouvat. Vypadalo by to, že nevím, co chci. Přitom přesně vím, co chci. A proto musím do Edinburghu.

Čistím si zuby, a přitom bez ladu a skladu házím do toaletní taštičky poslední věci.

Musím tam. Víím to od chvíle, co jsem našla tu kazetu a až do rozednění ležela a přehrávala si na svém starém walkmanu tu písničku, nazvanou „Pro Emmu“. Jako slib, který se mi vysmívá.

Je to už dva a půl měsíce, ve skrytu duše jsem přesvědčená, že mě na tu školu vzali tak narychlo jen kvůli nějakým máminým kontaktům. Na to je expert. Jako advokátka má očividně skoro všude někoho, kdo jí ještě dluží laskavost. Vlastně jsem si byla opravdu jistá, že dělám správnou věc. I když máma nechápala, proč na ten internát zničehonic chci, když mi ho nabízela celé roky a já pořád odmítala. Nemůžu jí říct, že potřebuju najít tátu. Že jeho hlas na té nahrávce zní úplně jinak, než si pamatuju. Že mi připadá tak blízko, jako kdyby se celou dobu, kdy zpíval „Pro Emmu“, dotýkal rty mikrofonu. Že jsem ten song poslouchala s husí kůží a rozechvělým srdcem. Celou noc a pak už ani jednou.

Že jsem se toho songu „Pro Emmu“ nezbavila, ani když jsem poprvé po několika letech vygooglovala jeho jméno. Jacob Wiley, který pořád čeká, až pořádně prorazí, pořád ještě muž s kytarou a bez svědomí, protože jsem si jistá, že když člověk opustí rodinu pro svůj sen a ani jednou se neohlédne, žádné mít nemůže.

Jacob Wiley (narozen v Glasgow) je skotský zpěvák a písničkář.

A on tam pořád žije, aspoň tak to o něm píšou na Wikipedii. Je ve Skotsku, takže já tam musím taky. Došlo mi to, jakmile jsem poprvé dobrovolně otevřela stránku Dunbridge Academy.

„Na letiště, prosím,“ zasupím, když o chvíli později nastupuju do taxíku. Chci zavřít oči, abych se nemusela dívat na hodiny, ale bohužel na mě čas vyčítavě zabliká, jakmile sáhnu po telefonu. To bude hodně na knop. Já jsem tak blbá. Musím odbavit zavazadlo, snad tam budou mít ještě otevřeno, pak přes bezpečnostní kontrolu a najít svůj gate. To všechno za hodinu a dvacet minut, pak se letadlo vznese do výše – v ideálním případě budu na palubě i já.

Netuším, co budu dělat, jestli to nedopadne. Určitě do Edinburghu letí ještě nějaký pozdější spoj, ale přeobjednají mi letenku, když zmeškám svůj let a bude to jen a jen moje chyba?

Máma by určitě věděla. Ale dokud to nebude nutné, nedozví se o tom, že jsem ani nezvládla včas odletět. V závěru by si to vyložila jako znamení, že na Dunbridge Academy přece jen nechci. A ono to žádné znamení není. Je to jen pitomá, fakt pitomá souhra okolností.

Pošlu jí na WhatsApp zprávu, v níž tvrdím, že jsem právě na cestě ke svému gate. Což je v podstatě i pravda.

Je neděle ráno půl osmé, ale doprava ve Frankfurtu nezná slitování. Zavřu oči, jak taxi postupně zpomaluje. Bože, já jsem totálně nahraná. Zmeškám svůj let a dorazím na internát pozdě. Od první chvíle budu ta nová, která ani nezvládla dorazit včas na začátek školního roku.

Srdce mi buší jako zběsilé, když o celou věčnost později konečně vyskočím z taxíku, popadnu svoje zavazadla a zaplatím řidiči. Letěla jsem už mockrát, ale letiště ve Frankfurtu je pořád výzva, i když tam člověk jede s rezervou.

Rozběhnu se. Všude v odletové hale postávají lidé s kufry. Jen pár mi jich uhne, i když vidí, že spěchám. Na vnitřní straně stehen mě zabolí sval, který jsem si namohla na pátečním tréninku. Naposledy jsem si s holkami z našeho oddílu dala koordinační cvičení a intervalový běh. *Budeš to tam milovat, Emmi, já jsem na Dunbridge taky byla v lehkooatletickém týmu.* To mi zní v hlavě mámin hlas a já se modlím, aby měla pravdu.

Nohy mám ztěžklé, táhnout dva kufry je náročné, trochu mě píchá v boku. Odlepit podrážky od země je namáhavější než jindy, ale nezastavím se. Před cílem nikdy nestavím. To je jediná věc, kterou opravdu dotáhnu. Doběhnu, i kdybych se měla vypětím pozvracet. Běžím, dál a dál, jedno kam. Táta v červeném Regio Expressu německých drah, který pořád zrychluje, zrychluju i já, jak za ním běžím. Jenže nikdy ne dost rychle.

Musím vypadat fakt zoufale, protože zaměstnanci na letišti otevřou další přepážku a já hodím na pás svůj první kufr. Paní za pultem se zdviženým obočím pohlédne na digitální tabuli, ale pak mi na zavazadla beze slova připevní samolepicí etiketu. Asi se jí mě zželelo. *Doufám, že se jí mě zželelo.*

„Musíte si pospíšet, gate už se zavírá, ale dám kolegům vědět, že jste na cestě.“

„Díky,“ vymáčknu ze sebe, popadnu svoje dokumenty, otočím se a udělám to jediné, co bych zvládla, i kdyby mě vzbudili o půlnoci.

Běžím, jak jen to jde.

2. KAPITOLA

Henry

Nenávidím běhání.

Nenávidím, nenávidím, nenávidím.

Je to náročné i normálně, když se zrovna nemusím po desetihodinovém letu hnát z jednoho konce tohoto gigantického letiště na druhý. Víím, proč se přestupu ve Frankfurtu obvykle vyhýbám, protože se to za hodinu a půl nedá stihnout. A už tuplem ne, když má letadlo zpoždění. Měl bych si to někam tučně poznamenat, aby mě to trklo, až si budu příště zamlouvat letenky z Nairobi zpátky do Edinburghu.

„Pardon, promiňte...“ Do hajzlu, copak je tak těžké na těchhle nekonečně dlouhých eskalátorech dodržovat pravidlo, že vpravo se stojí a vlevo chodí? „Spěchám na přestup, pardon.“

Narážím do cizích loktů a ignoruju bodání v hrudi. Fakt se stydím, že nedokážu běžet pět minut v kuse, aniž bych měl pocit, že co nevidět dostanu astmatický záchvat. Batoh na zádech jako by najednou vážil tunu, na mikinu je moc vedro, což mi ale samozřejmě došlo, až když jsem před chvílí stál s ostatními pasažéry v úzké uličce boeingu a čekal, až budu moct konečně vystoupit. Nejradši bych

se zastavil a serval si mikinu z těla, ale zaprvé nemám čas a zadruhé je to teď už jedno.

Když na konci eskalátorů vkročím na pevnou půdu, zapotácím se. Tělo by chtělo dopředu, svaly málem nezvládnou vyrovnat chybějící zrychlení, bože, musím zase chodit pravidelně běhat, jestli chci z tělocviku nějakou normální známku. Možná bych si měl vzít příklad z Thea. Můj starší brácha se na internátu vždycky učil na běžícím páse v posilovně. *Za běhu mozek vstřebává nové vědomosti mnohem rychleji, to je vědecky dokázané, Henry.* A je taky vědecky dokázané, že mi srdce každou chvíli vyskočí z hrudi, jestli nezpomalím a...

Moment. Gate B20. B.

Zastavím se tak náhle, až mě zavalí proud německy znějících nadávek. Srdce mi dál pulzuje v uších, zatímco civím na ukazatele nad sebou. Možná se mi neprokrvuje hlava a mám halucinace. Nebo je tam vážně Gate C-D.

Fuck. Já jsem někde špatně zahnul? Proč se můj přípojný gate vždycky nachází na druhé straně letiště, ať už přestupuju kdekoliv, a jak to...

Tupý zvuk, který se ozve ve vteřině, kdy se bez rozhlédnutí otočím, nezní vůbec hezky. A taky že to není hezký pocit. Zapomněl jsem, že když do mě někdo v plné rychlosti vrazí, vyrazí mi to veškerý vzduch z plic. Dopadnu na hladké dlaždice mezi kolena nějaké holky. Jedna přezka mého batohu povolí a jeho obsah se rozletí před námi po podlaze. Láhev vody, sluchátka, žvýkačky, sáček s mini preclíky z letadla, nabíječka na telefon a můj pas. Ale to vůbec nevnímám. Vidím jen světle blondaté vlasy po bradu a šedomodré oči.

„Sorry, sorry...“ začne a dál něco říká. Nerozumím jí, což snad ale není tím, že bych se při pádu uhodil do hlavy. Připadá mi to jako němčina, ale z jejich úst ta slova neznějí tak tvrdě.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se. Vlastně čekám, že se zarazí, jakmile si uvědomí, že musí odpovědět anglicky, abych jí rozuměl. Ale ona do cizího jazyka přejde bez sebemenšího zaváhání, a panebože, proč je to sakra tak sexy?

„Jo, jo, aspoň myslím,“ odpoví. „A ty? Omlouvám se, neměla bych tu tak lítat, ale...“

„Ne, to nic. Nedával jsem pozor.“ Mozek mi zase naskočí. Reflexivně se natáhnu pro svoji láhev, která se nebezpečně kutálí směrem ke spěchajícím lidem. Když po ní sahám, přelétne holka pohledem moje věci. Skoro jako by tiše zvažovala, jestli mi teď musí pomoci je sesbírat, nebo ne.

„Mrzí mě to, já...“ Zarazí se, když se na ni zase podívám. „Mám strašné zpoždění, za chvíli mi letí spoj a...“

Přeruší ji plechový hlas z letištního interkomu. Hořečně vyskočí, zatímco se z reproduktorů line hlášení v němčině. Pak zadržím dech, když ho zopakují v angličtině.

„Poslední výzva pro cestující jménem Bennington a Wileyová. Prosím, neprodleně se dostavte ke gatě B 20. Poslední výzva.“

„Omlouvám se...“ Holka na mě vrhne napůl omluvný, napůl zoufalý pohled.

„To jsi ty?“ zeptám se a ona kývne. „Do Edinburghu?“

„Ty taky?“

„Jo,“ odpovím.

Zaváhá. Pak se sklání pro moje věci. „Oukej, musíme si pospíšet.“

Každému nám stačí třikrát hmatnout, nacpu sluchátka navrch batohu a taky vyskočím na nohy. Cestovní pas si rovnou nechám v ruce.

„Wileyová?“ zeptám se a podívám se na ni.

„Emma,“ odvětví a ukáže směrem, odkud jsem právě přišel. Rozběhneme se. „A ty?“

„Henry. Těší mě.“ Dokážu ze sebe vypravit už jen jednotlivá slova, protože mám plíce zase v jednom ohni. Nebo spíš pořád ještě, možné je obojí. „Je to daleko?“ vymáčknu se, přičemž za ní začínám zaostávat. Emma. Holka s šedýma očima. A taky pěkně rychlá.

„Nevím.“ Vrhne pohled přes rameno a pevně chytne popruh svého batohu. „Musíme zrychlit.“

„Já už zrychlit nemůžu.“

„Ale jo, můžeš.“

To se teda sakra plete. Ona možná může.

„Ne, musíme tudy.“ Těsně pod dalšími eskalátory mě popadne za zápěstí a zatáhne doprava.

No fakt. Na ceduli stojí *Gate B35-1*. Tohle jsem předtím musel nějak minout.

Když probíháme kolem lidí s příručními vozíky a vyhýbáme se malým dětem, Emma cosi mumlá, zní to německy a omluvně.

Je fakt trapné, jak se zadýchávám. Emmě se sice taky dost zdvihá hrudník, ale má jen trochu zardělé tváře. Ta letištní chodba má nejspíš jen pár set metrů, ale mně přijde nekonečně dlouhá.

B 31

B 29

B 27

Na B 24 právě začali nastupovat do letadla, všude stojí lidi. Uprostřed cesty. Uprímně jim děkuju, protože musím na chvíli zvolnit do kroku.

Emma přede mnou mizí v davu čekajících, a tak se zase přinutím k běhu.

Náš gate zeje prázdnotou. Je to dost nápadný rozdíl vůči ostatním čekárnám, které jsou obsazené do poslední místečka. Za sklem vidím letadlo, ale u přepážky už nikdo nestojí.

Emma zpomalí, když jí taky dojde, že jsme to zmeškali.

Sakra... Cítím, jak mě píchá v boku a chytanu se rukou v pase.

„Jako vážně?“ zamumlá Emma. Její hlas zní až moc normálně na to, jaký za sebou máme sprint. „Vždyť nás teď vyvolávali a...“

„LH 962 do Edinburghu?“ zavolá na nás nějaký muž.

Nejradši bych tomu stevardovi, který v tu chvíli vystoupí z chodby k letadlu, padl okolo krku.

„Ano!“

„Výborně, následujte mě, prosím.“

Snažím se potlačit supění a přitom vytahuju z klokaní kapsy své mikiny mobil. Určitě jsem v obličejí rudý jako rak. Emma vypadá, že se ani nezapotila. Ksakra, je ona vůbec člověk?

Otevřu na telefonu palubní lístek a podám stevardovi svůj pas. Když mi ho vrátí, počkám pár kroků opodál na Emmu. Má letenku vytištěnou na papíře, což mi jaksi vykouzlí úsměv na tváři. Je to tak nějak roztomilé.

Poděkuje, tváře má přece jen trochu zardělé, když ke mně vzhledne. Asi je překvapená, že jsem na ni počkal. A v tu chvíli se to stane. Přelétne pohledem od mého obličeje k hrudi. Vidím, jak zírám na to bílé vyšité logo na tmavomodré látce méj mikiny. Vzájemně propletené iniciály Dunbridge Academy ve středu prostého erbu, který lemuje břechtan. Emma ho zná. Poznám jí to na očích, a než stačí cokoli říct, projdu si v duchu všech osm ročníků. Ale ne, to není možné. Musí být nová, jinak bych ji už někdy viděl. Možná sice neznám všech čtyři sta třicet dva žáků a žákyň na Dunbridge jménem, ale podle obličeje ano. A ty já nezapomínám.

„Ty chodíš na Dunbridge Academy?“ zeptá se Emma a její hlas zní tak uctivě, že nemám nejmenších pochyb.

Je nováček. Na tohle se zeptá jen někdo, kdo zná internát jen z oslnivých příspěvků na sítích.

„Jo,“ odpovím a za Emmou se vynoří stevard.

„Pospěšte si, prosím!“ Usmívá se zářivě bílými zuby od ucha k uchu, ale takovým tím důrazně přívětivým stylem, že se oba hned zase rozběhneme. Emma mě pořád fixuje pohledem. Nelíbí se mi, že najednou působí tak zaraženě.

„Ty tam teprve začínáš studovat?“

„Jo.“ Emma se krátce usměje a já bych ji najednou nejradši objal. Teda kdybych nebyl tak strašně zpocení. I tak vlastně ne. Vždyť se ani neznáme. Ale proč je tu samotná? Nováčky v podstatě vždycky doprovázejí rodiče. I když pocházejí ze Saúdské Arábie nebo Mexika. A Německo fakt není ani náhodou ta nejvzdálenější destinace, která je na naší škole zastoupená.

„Jedu jen na roční výměnný pobyt,“ prohodí, když běžíme dlouhou chodbou. Stěny jsou blízko, koberec pohlcuje naše kroky. Nelíbí se mi, jak kouká do země, když to říká. Vypadá tak nějak... ne úplně šťastně.

„Cool. Máš super angličtinu.“

Když vzhledne, okamžitě si všimnu, že jsem asi řekl něco špatně. „Děkuju,“ zamumlá.

Chci se jí zeptat na spoustu věcí. Odkud přesně pochází, jestli se těší, a tak různě, ale nedostanu příležitost, protože v tu chvíli dorazíme k letadlu. Už tam na nás čeká letuška.

„Vítejte na palubě,“ pozdraví nás a netrpělivě se usměje.

„Kde sedíš?“ zeptám se Emmy. Všichni ostatní cestující už jsou připoutaní. Koukají do mobilů, které budou zanedlouho muset přepnout do režimu letadlo, nebo podrážděně naším směrem.

„Dvacet sedm D,“ řekne Emma a ohlédne se na mě přes rameno. „A ty?“

Škoda... Na chvíli doopravdy zvažuju, jestli by bylo hodně drzé se teď ještě někoho ptát, jestli by si nevyměnil místo.

„Tady,“ odpovím, když projdeme kolem čísla dvacet dva C. Sedadlo do uličky, vedle něhož už samozřejmě není volno. Paní veprostřed už má nasazená robustní protihluková sluchátka a nevypadá, že by chtěla s někým mluvit.

„Aha, oukej.“ Emma se nezastaví. „Tak přeju příjemný let. Zatím, Henry.“

„Jo.“ Polknu. „Tobě taky.“

Emma

Prostřední sedadlo v mé řadě je volné. Jak by taky nebylo. Je rezervované na mámino jméno, jenže ona nesedí tady vedle mě, ale někde v Nice.

Napadne mě to až tehdy, když se Henry usadí a letuška mě požádá, abych si nerozepínala bezpečnostní pás, dokud nenabereme letovou výšku.

Tak tu sedím, ignoruju bezpečnostní pokyny palubního personálu a místo toho se snažím Henryho pohledem přimět, aby se ke mně otočil.

Nefunguje to. Je na mobilu, vidím, jak něco ťuká a provinile vzhledne, když ho letuška nejspíš nabádá, aby si zapnul režim letadlo.

Otoč se, otoč se, otoč se.

Mohla bych mu dát znamení, že pak může přijít sem dozadu a sednout si ke mně. Teda kdyby chtěl. Co já vím. Ale to je vlastně fuk. Ani nevím, jestli *já* vůbec chci. Ne, to není pravda. Víím to. Nechci. V žádném případě. Vypadá mile, ale to mi má být jedno. Je to chlap. A vííme, co to znamená, že? Zlomené srdce a potoky slz, které nám nikdo nikdy nevrátí. Šestiměsíční vztah, který pak zničehonic ukončí jedinou zprávou, že už to tak nějak necítí. Už mám

po krk chlapů, jako je Noah z vedlejší třídy nebo můj táta, který odešel a už se nikdy neozval. A stejně jsem tady, letím do Skotska, abych ho našla, a nemůžu se přestat dívat Henryho směrem. Proč to dělám?

Henry se neotočí a čím déle v to doufám, tím směšněji si přijdu. Kdo ví, jestli jsme vůbec ve stejném ročníku. Je to velký internát, možná už spolu nikdy nepůjdeme do styku. Což by byla škoda... Bože, Emmo! A dost.

Zírám na jeho ramena v té tmavomodré mikině a hádám, kolik mu asi je. Určitě jde do posledního ročníku. Nějak to z něj vyzařuje. Takový klid a sebevědomí. Jako naši maturanti, kteří se po chodbách nosí tak dospěle, tak ležérně, jako by jim celá ta podělaná škola patřila. Ale možná jsou na tom internátu takoví prostě všichni. Což se brzo dozvím.

Každopádně se neotočí. Ne že by na tom záleželo. Vytáhnu z kapsy sluchátka a pustím si jednu starou písničku od One Direction, protože za chvíli odstartujeme a docela bych ocenila trochu vnitřního klidu.

Proč se neotáčí? Kdyby si sedl vedle mě, mohla už bych se ho začít ptát na internát. Nebo na něco jiného. Proč vůbec letí z Frankfurtu do Edinburghu, když má tak zřetelný britský přízvuk, že ani nemusím pátrat, odkud je? Byl na dovolené? Jak to na internátu chodí, neznáš náhodou nějakého Jacoba Wileyho? Ne? Škoda, ale na tom ani nesejde...

Já jsem fakt posedlá.

Letadlo se zastaví a potom hluk motoru nabude na síle. Vtlačí mě to do sedadla, a protože mi starty a přistání nedělají úplně dobře, zavřu oči. Jen na chvíli. Dokud nenabereme výšku a já si nejsem jakžtakž jistá, že to všichni přežijeme. Přitom jsem ale někde slyšela, že přistání je rizikovější než vzlet. To je jedno... Radši nad tím nepřemýšlet. Poslouchám svoji hudbu, nic jiného

mě nezajímá. One Direction vystřídá Taylor Swift a pak Lana Del Rey.

Jen občas tam mrknu. Kdyby se Henry otočil. Ale vidím jen jeho loket položený na opěradle sedačky a ruku, kterou si podpírá obličej. A vidím, že musí být strašně unavený, protože každých dvacet vteřin mu brada mírně klesne na hrud'

Letěl přes noc? Má tmavé kruhy pod očima a na sobě tepláky, takže je to dost možné.

Když si nasadí kapuci mikiny a se zkříženýma rukama si opře hlavu o sedadlo, odvrátím pohled. Nesluší se pozorovat cizí lidi ve spánku, ale zpod kapuce mu koukají prstýnky hnědých vlasů, a ty jeho oči, ty byly tak pronikavě zelené. Tmavě zelené jako mech. Zelené jako tarzanový vzor na školní uniformě, kterou budu od zítřka nosit. Tmavě modré sáčko s modro-zeleně kostkovanou podšívkou a emblémem školy, vyšitým na náprsní kapse. Bílé košile a k nim kravaty v odpovídající barvě.

Nemůžu si pomoci, představuju si Henryho v té školní uniformě, která mu určitě hrozně sekne, a jemu zatím každou minutu čím dál víc padá hlava. Kdyby seděl vedle mě, mohl by si ji opřít o moje...

Bože, Wileyová. Zase zavřu oči, Lana zpívá „Hope is a dangerous thing for a woman“. Ani neví, jakou má pravdu. Nebo možná ví. Ten, kdo píše takové písničky, ví, jak to chodí. Noah, den nato ve škole. Jak řekl, že už to přece stejně nemá smysl. A já kývla, úplně klidně, bez emocí, bez slz. Jen nebýt ta hysterická ex, která žadoní, aby zůstal. Protože jsem to měla vědět. Protože se všechno pořád opakuje, pořád, pořád, pořád, a člověk to nikam nedopracuje, i když sebevíc věří, že jsou lidé v jádru dobří. Když jde do tuhého, prostě odejdou a nikdo jim v tom nezabrání.

My v životě žádného chlapa nepotřebujeme, Emiškino. Mámin hlas, kterému chci zčásti věřit. Protože ona

skutečně žádného chlapa nepotřebuje, jen svoji práci a spoustu aktivit, aby na tu bolest zapomněla. Já na ni zapomenout nemůžu. Protože jsem nemohla dýchat, když jsem se převlékala do věcí na běhání, i když byl odpočinkový den. Ale Noah se se mnou rozešel, tak jakýpak odpočinek. Byl to den, kdy jsem musela jít běhat, abych se nezbláznila. Protože se mi myšlenky zklidní jen tehdy, když utíkám já, a ne ony. Ale teď utíkat nemůžu. Můžu se přinutit a nekoukat na Henryho. Štěstí, že nesedí vedle mě. To by byl konec. V žádném případě si nesmí sednout vedle mě, usnout a položit si hlavu na moje rameno. Na něco takového nemám čas. Noah mě opustil a já mám svůj cíl. Je to úplně jednoduché. Jeden rok, jedna mise. Ve Skotsku je pro mě všechno jen dočasně. Musím si to říkat pořád dokola, abych na to nezapomněla.

Mrknu tam.

A ne, neotočil se.

3. KAPITOLA

Emma

Let z Frankfurtu do Edinburghu trvá dvě hodiny, po padesáti minutách vstanu a odskočím si na záchod. Možná že jsem postižená, ale nestačí mi v teniskách hýbat prsty nahoru a dolů a nervózně podupávat nohou. Normálně nemám problém sedět několik hodin bez hnutí, ale normálně taky nelétám do Skotska, abych nastoupila na elitní internát. Říkám si, jestli ta škola fakt bude taková jako na té děsně nóbl webové stránce. Usměvaví žáci, jak posedávají s učebnicemi na trávniku nebo se v uniformě prohání po areálu. Učebny v prastarých budovách vybavené ultramoderními přístroji. Kolektivní duch, ne konkurence a tlak na výkon. Ne že by na mé původní škole něco takového bylo. Většinu lidí totiž výuka zas tak nezajímala, ale jestli se dá mámině vyprávění věřit, chodí to na internátu jinak. *Dunbridge zavazuje*. Zvláštní slogan, ale takhle nějak si tu školu vlastně představuju. A Henryho taky. Určitě je hrozně svědomitý, ale přitom nepůsobí jako šprt. Každopádně si při cestě uličkou umíním, že se budu vážně snažit a vytěžím z času stráveného ve Skotsku co nejvíc.

Naneštěstí je tu ulička jen jedna. Ve velkých letadlech na delší vzdálenosti se dá palubní kuchyňkou protáhnout

na druhou stranu s řadami sedadel a párkrát to obejít. Tady mám jen cestu na záchod a zpátky, ale pořád lepší než nic.

Zavřu dveře kabinky, zírám na svůj odraz v zrcadle a hučí mi přitom v hlavě. V pronikavém světle vypadají moje blondaté vlasy skoro bíle. Zastrčím si jeden pramínek mikáda za ucho a zmáčknou splachování, i když jsem záchod nepoužila. Pak si umyju ruce, osuším si je tuhými papírovými ubrousky, které vodu nesají, ale spíš odpuzují, a zacloumám dveřmi. Otevírají se dovnitř složitým skládacím mechanismem, a protože mě tak zaujme, příliš pozdě si všimnu, že venku stojí Henry.

„Je, čau,“ řekne, jeho hlas zní za burácení letadla nějak jinak. Usmívá se, ale taky vypadá unaveně. Právě se probudil, má mírně napuchlé oči a rozčuchané vlasy, které mu koukají zpod kapuce mikiny.

„Jak se spalo?“ zeptám se a hned toho zalituju, protože teď ví, že jsem ho pozorovala.

Henry zaváhá, načež se jeho úsměv promění. Pokrčí rameny a ukročí do strany, když ho míjí jiná cestující. Nerozumím, co mu říká, mluví rychlou, nesrozumitelnou angličtinou, na kterou Henry odpoví ještě rychleji a nesrozumitelněji. Najednou mi dojde, že budu žít následujících deset měsíců v cizině. V cizí zemi, kterou sice můžu tak trochu považovat za svoji vlast, ale co si budeme nalhávat. Ještě nikdy jsem tam nebyla.

Jsi rodilá mluvčí, mluvíš přece úplně perfektně. V hlavě mi zazní Isin hlas a rozbolí mě žaludek. Mám anglické příjmení po tátovi a německý přízvuk, protože od svých jedenácti let nemluvím tak často. Tolik mi bylo, když odešel. Sice je pravda, že v hodinách angličtiny na německé škole pořád vynikám, ale vždycky, když se mě někdo zeptá, odkud umím tak dobře anglicky, jako bych dostala ránu do žaludku.

„Nechtěl jsi...?“ zeptám se, abych přišla na jiné myšlenky. Ukážu ke dveřím na záchod, které ta paní právě zavírá.

Henry obrátí pohled ke mně. „Ne, já... chtěl jsem si jen trochu protáhnout nohy.“

„Jo tak.“ Polknu.

„Jsi nervózní?“

Chce si povídat. V téhle malé palubní kuchyni v zadním trupu letadla a já jsem s tím v pohodě. Četla jsem, že největší šanci přežít pád letadla máte, když sedíte úplně vzadu. No, sedíte... My stojíme. Ani nejsme připoutaní. Musím nad tím přestat přemýšlet.

„Ne,“ řeknu, i když chci vlastně říct ano.

Henry kývne, jako by to věděl. „Bude to super,“ prohlásí. Neměl by se takhle usmívat. Není to fér. „Všichni jsou strašně milí.“ Pootočí se na stranu a dá si ruku před pusku, protože si potřebuje zívnout. „Promiň...“

„Jetlag?“ zeptám se a Henry kývne. Pak zavrtí hlavou.

„Ne, vlastně ne. Žádný velký časový posun.“

„A kde jsi byl?“

„V Nairobi,“ objasní. „To jsou jen tři hodiny rozdíl. Ale letěl jsem přes noc.“

„Nemohl jsi spát?“

Zavrtí hlavou. „Seděla vedle mě nějaká paní s miminem v náručí, no, bylo to trochu krušné.“

„Co jsi dělal v Nairobi?“ zeptám se a přejeďu špičkami prstů po kovových šuplicích vedle sebe. Překvapivě jsou chladné. Henry sleduje moji ruku, chvíli si nejsem jistá, jestli moji otázku slyšel. Pak pohled odtrhne a znovu se na mě podívá.

„Jel jsem navštívit rodiče. Pracuji pro lékaře bez hranic.“ Řekne to tónem, kterým člověk říká věci už po sto padesáté. Jako já, když říkám, že svého tátu skoro neznám, protože v mých jedenácti odešel.

„Aha, hustý.“

Henry kývne a usměje se. „Co dělají tvoji rodiče?“

„Moje máma je advokátka,“ odpovím. Na tátu se mě Henry nezeptá. V tichosti mu za to děkuju. Chvíli mě pozoruje, jako by pochopil něco, čemu nikdo jiný nerozumí.

„A ty jsi nechtěla, aby jela s tebou?“ zeptá se místo toho.

„Jako na internát?“ Zaváhám. „Chtěla,“ přiznám se potom. „Ale nemohla přijet. Jela pracovně do Nice a ve Francii právě stávkuje pozemní personál.“

„Škoda,“ řekne a já rychle pokrčím rameny.

„To nevadí.“ Usměju se, ale Henry se na mě dívá, jako by mi tak úplně nevěřil. „Dobrá, možná trochu vadí, ale to se zvládne.“

„Vlastně je to tak lepší, pak se nebudeš muset s nikým loučit.“ Opře se ramenem o zeď vedle nás.

„Pravda.“ Neloučila jsem se tím pádem vůbec s nikým. Ani s Isi, která se nenabídla, že mě doprovodí na letiště, což mi přijde trochu zvláštní, protože kdyby moje nejlepší kamarádka jela na rok pryč, tak bych to udělala. Ale nechtěla jsem dělat dusno, stejně jsem letěla hodně brzo ráno.

„To mi vždycky přišlo nejhorší,“ prohlásí Henry. „Když nás máma s tátou doprovázeli až na internát, a pak zase odjeli. Ta půlhodina potom... nic moc. Než se člověk nastěhuje do svého pokoje, potká kámoše a zapomene, že se mu vlastně stýská.“

Kývnu, i když nemám kámoše, které bych tam mohla potkat. Na Dunbridge Academy na mě nikdo nečeká, najednou se mi z toho pomýšlení sevře hrud'. Henry asi umí číst myšlenky, protože hned pokračuje dál.

„Můžu ti všechno ukázat, až tam dorazíme.“ Usměje se. „Občas si přeju, abych jel na internát zase poprvé. Je to všechno tak vzrušující. Jako kdybys jela domů, i když to ještě nevíš.“

O tom mám jisté pochybnosti, ale i kdyby měl pravdu, strávím tam jen rok. Vlastně bych mu to měla připomenout, ale nějak se tomu vnitřně bráním. Možná ze strachu, že už pak se mnou nebude mluvit tak, jako bychom byli ve stejném týmu.

„Všechno ti ukážu,“ zopakuje Henry.

Nestihnu nic odpovědět, protože k nám přistoupí letuška.

„Běžte se prosím posadit, za chvíli budeme přistávat.“

Henry hned kývne. Zavadí o mě pohledem a já ho následuju uličkou k našim sedadlům.

Letadlo postupně klesá a já začínám pomalu, ale jistě pociťovat nervozitu. Až dosedneme na přistávací plochu, budu v cizím městě. A pak se to stane skutečností. Moje nová realita.

Jakmile letadlo zaparkuje, všichni cestující vyskočí na nohy. Kvůli lidem stojícím v uličce na Henryho nevidím, a když se taky konečně zvednu a vezmu si z přihrádky svůj batoh, je pryč. Samozřejmě, že je pryč. Co jsem si jako myslela? Že mi teď bude dělat chůvu a počká na mě? Na druhou stranu mi chtěl na internátu všechno ukázat, máme stejnou cestu, tak by člověk celkem čekal, že půjde se mnou, nebo snad ne?

Jdu chodbičkou dopředu a v duchu si odškrťávám, co musím udělat. Je to úplně jednoduché. K výdeji zavazadel, pak projít pasovou kontrolou a ven. Najít ten kyvadlový autobus, který žáky vyzvedává na letišti a sváží na Dunbridge Academy.

Pojede Henry taky autobusem? Určitě by věděl, odkud...

„Hej.“ Trhnu sebou, když ho uvidím stát v chodbě k letištní budově. Počkal. „Tak tady jsi, konečně.“

Cítím, jak mi rudnou tváře. „Díky, že jsi počkal.“

„Jasně, že jo.“ Usměje se a bušení mého srdce se zase trochu zklidní.

Cestou přes letiště se dozvím, že Henry chodí na internát od páté třídy a letos je poprvé mluvčím školy. Moc o něm nevím, ale přijde mi, že to k němu sedí.

Při hovoru s Henrym nemám pocit, jako bychom se znali teprve dvě hodiny, které jsme z velké části strávili odděleně. Je hrozně snadné si ho oblíbit, a to se mi právě nějak nelíbí. Mohlo by to pro mě být nebezpečné, pokud si nedám pozor. Henry je milý, to jo, ale nejspíš právě proto se stal mluvčím školy. Neměla bych si nic nalhávat. Určitě se takhle přátelsky chová prostě ke všem.

Zatímco u výdeje zavazadel čekáme na svoje věci, pošlu mámě stručnou zprávu, že jsme přistáli. Zaváhám, když pod jejím jménem uvidím chat s Isi. Ale pak ho otevřu a odešlu tutéž zprávu ještě jednou. Se svojí nejlepší kamarádkou se po telefonu moc nebavím, takže mi o prázdninách občas přišlo, jako bychom se tak nějak odcizily. Když jsme se vídaly každý den ve škole, bylo to jiné. Radši ani nepřemýšlet, jak to bude vypadat tenhle rok.

Henryho a moje kufry se objeví mezi prvními, což bude asi tím, že je do nákladového prostoru letadla naložili jako poslední. Henry vypadá téměř překvapeně, že jeho zavazadla navzdory omezenému času na přestup vůbec dorazila.

Když projdeme pasovou kontrolou, vzpomenu si, že jsem se chtěla zeptat, čím na internát jede. Chystám se na to zavést řeč, ale vtom vkročíme do příletové haly. Henry pohledem přelétne čekající lidi, z davu se vyloupne jedna postava, a pak se to prostě stane.

Je to holka našeho věku. Jak se blíží k Henrymu, vyzařuje z ní cosi vílího a neuvěřitelně elegantního. Henry pustí svůj kufr. O pár vteřin později už mu ta holka leží v náručí.

„Čau, ty,“ uslyším ho říct a odvrátím pohled, když se políbí. Nevím proč, ale najednou si přijdu jako páté kolo u vozu.

On má přítelkyni. A je krásná a má takové ty lesklé tmavé lokny a zářivé hnědé oči, kterými ho pohladí, než mu odhrne pramínek z čela a vtiskne ještě jednu pusu.

„S dovolením, prosím!“

Polekaně uskočím, když se kolem nás protlačí několik lidí. Rychle jim udělám místo, Henry popadne svůj kufr. Pořád ale upírá pohled na svoji holku, nerozumím, co jí říká. Možná je to kvůli hluku z letiště, možná kvůli tomu, jak mi hučí v uších.

Najednou si uvědomím, že jsem v Edinburghu. Úplně sama, nikdo se mnou nepřijel. A není tu nikdo, kdo by mě přivítal tak jako Henryho přítelkyně. Ani můj táta, protože ten nemá sebemenší tušení, že jsem v jeho rodné zemi a hodlám ho hledat. Pevně sevřu madlo svých kufrů. Co tu vůbec dělám?

Nechci Henryho s přítelkyní rušit, ale zase mi přijde divné se prostě najednou odpojit a jít hledat autobus, jak jsem měla původně v plánu. Vrhnu na ty dva nejistý pohled, ale to už se ke mně Henry otáčí. Chvilku se pátravě dívá kolem, a pak mě uvidí.

Nasadí ten vřelý, vstřícný úsměv, který bych si neměla nijak vykládat.

„Grace, tohle je Emma.“ Jde ke mně a táhne ji přitom za ruku s sebou. „Bude u nás rok studovat.“

„Ahoj, Emmo! Moc ráda tě poznávám.“ Grace celá září a já nevím, co se to se mnou děje, když si mě přitáhne do objetí. „A vítejte u nás.“

Trochu zaskočeně kývnu. „Děkuju.“

„Odkud se znáte?“ zeptá se, bez sebemenšího podezření v hlase.

„Z Frankfurtu, oba jsme měli na letišti mega zpoždění.“ Henry pokrčí rameny. „Fakt už jsem si myslel, že ten navazující let nestihnu.“

„Naštěstí to všechno klaplo.“ Grace se na Henryho usměje a pak se otočí ke mně. „Taky jedeš busem, Emmo?“

Zaváhám. „Jo, já... měla jsem to v plánu.“

Grace popadne jeden z mých kufrů. „Super. Vezmu ho, jo? Pan Burgess mě naštěstí vzal s sebou, když jsem zaškemrala, že musím Henryho nutně překvapit. Kyvadlový autobus je totiž vlastně určený jen pro žáky, kteří na škole i bydlí.“ Svráštím čelo, ale Grace už pokračuje dál. „Jsem na Dunbridge externě a bydlím u rodičů v Ebringtonu.“

„To je sousední město,“ vysvětlí mi Henry. „Lidi z okolí jdou většinou na školu do Edinburghu, ale když se poštěstí, dostanou na internát stipendium.“

Kývnu a vydám se za nimi. Jindy nejsem ten typ člověka, co rychle zapřede hovor s novými lidmi, ale z Henryho a Grace nemám pocit, že bych byla cizí. Možná je to vážně tak, jak mi vždycky vyprávěla máma. Že chodit na Dunbridge Academy je jako vyrůstat se spoustou sourozenců. Být součástí určitého společenství, jako doopravdy. Ne jako společenství na gymnáziu Heinricha Heineho, do něhož jsem taky patřila. Myslím, že žádný z mých školních kamarádů si tak úplně nepřipadal, ať už o tom náš ředitel mluvil sebevíc. Byla to škola, nic víc. Místo, kde člověk přežít týden, snaží se co nejmíň vyčuhovat a nepřitáhnout na sebe pozornost. Pro nováčky na naší škole to musí být celkem zkouška. Aspoň si moc neumím představit, že bych tam hned potkala tak otevřené a milé lidi, jako jsou Henry a Grace.

Bez jejichž pomoci bych se tady v životě nevyznala. Jdu za nimi po nekonečném autobusovém nástupišti, které se nachází před letištěm, a zrychlí se mi tep, když si všimnu prvních patrových autobusů. Sice nejsou červené, jak jsem si představovala, ale růžové a modré, ale stejně mi spolehlivě připomenou, že tady nejsem ve Frankfurtu.

Kyvadlový autobus Dunbridge Academy je menší tmavý bus pyšníci se bílým logem školy, který bych stoprocentně přehlédla.

„Jdeš?“ zeptá se Henry, když zaváhám. Grace se baví s řidičem, který nakládá moje a Henryho kufry do zavazadlového prostoru, a pak si nastoupí.

„Platí se něco?“ zeptám se tlumeným hlasem.

Henry na mě chvíli zmateně zírá a pak se zasměje. „Ne, Emmo,“ odpoví a sáhne mi na předloktí. „Jsi zákyně internátu. Stačí jen nastoupit.“

„Jo tak,“ zamumlám a stoupnu na první schůdek. Vepředu už jsou skoro všechna místa obsazená. Henry se zdraví s ostatními žáky a pokyvuje jim. Vypadají, že na tenhle internát míří z nejrůznějších koutů světa. Většina působí tak trochu vyčerpaně, jako by za sebou měli podobně dlouhou cestu jako Henry. Cestou dozadu se na ně usmívám.

„Když máš cestu z letiště, můžeš dát internátu dopředu vědět, a oni tě vyzvednou,“ řekne Henry.

„Aha.“ Zaváhám. „Já jsem ale ne...“

„To nevadí,“ přeruší mě. „Místa je tu ještě dost.“

Kývnu a vydám se za ním. Grace pyšně ukazuje na zadní sedačku, na kterou se pohodlně vejdem všichni tři. Kupodivu nevypadá otráveně, přitom si dokážu představit, že by teď radši seděla sama s Henrym na dvousedáčce a nerušeně si s ním popovídala. Byl u rodičů, několik týdnů se neviděli a určité si mají dost co vyprávět. Ale neudělají to. Jakmile se rozjedeme, místo toho ukazují na všechno možné a vysvětlují mi, kudy se jede do Edinburghu a k moři. Na internát z města to trvá necelou půlhodinku, nejdřív mi ta hustě zastavená oblast přijde prostě jen celá šedivá. Pak se dostaneme za město a projíždíme kopcovitou zelenou krajinou. Člověk překvapivě snadno zapomene, že je kousek od Edinburghu. Kromě

širých polí, lesů a pár jezer tu nic moc není. Už jedeme chvíli po úzké silničce, když se ke mně Henry otočí.

„Za další zatáčkou tam nahoře na kopci už vidíš internát.“ Ačkoliv na ten pohled musí být zvyklý, stejně se mu do hlasu vkrade vzrušení. „Vždycky mi přijde, jako bych přijížděl domů,“ zamumlá, otočí se zpátky k oknu a Grace s úsměvem kývne.

Dorazíme na vrcholek kopce a projedeme zatáčkou. Cesta před námi se vine údolím podél řeky, která v dálce ústí do moře. A pak ho uvidím. Areál bývalého kláštera spolu s velkou chrámovou lodí uprostřed, který obklopují temné hradby. Z křivolakých střech se k modrému nebi tyčí špičaté věžičky. Na hladkém povrchu jezírka se třpytí slunce a v pozadí jsou vidět domy ve vedlejší vesnici.

„Wow,“ zamumlám.

Henry kývne. „To je, co?“ mrkne na mě přes rameno. Ty jeho zatracené, pronikavě zelené oči celé září. „Vítej doma, Emmo z Německa.“

4. KAPITOLA

Henry

Tohle je předposlední rok, Henry. Předposlední rok, kdy se po letních prázdninách vracíš na Dunbridge Academy, vystoupíš s nedočkavým kručením v břiše z autobusu a vyjdeš na vydlážděný dvůr. Vážně si přeju, abych na to tolik nemyslel, zatímco se rozhlížím kolem.

Když čekám, až mi vyloží kufr, hned si všimnu nejmíň pěti lidí, se kterými se musím nutně přivítat. Vzduch je prosycený hlasy a smíchem, rodiče si tu povídají, učitelé pobíhají sem a tam mezi skupinkami lidí a horami zavazadel. Nováčky se okamžitě poznají, protože působí trochu zakřiknutě.

Ohlédnu se po Emmě, kterou už odchytila Tori z uvítacího výboru, když vtom mě Grace vezme za ruku.

„Půjdeš k nám na oběd, že jo? Máma se hrozně těší,“ řekne. Už se mě na to ptala před chvílí cestou sem a tentokrát se odpovědi nevyhnu.

„Teď hned?“ Ještě jednou se kradmo podívám směrem k Emmě. Chtěl jsem jí vlastně všechno ukázat. Aby ji ani nenapadlo si stýskat po domově.

„Můžeme ještě hodit tvoje věci na pokoj a pak vyrazit,“ navrhne Grace. Zaváhám, přitom jsme to tak dělali vždycky. „Nebo ty nechceš?“

„Ale jo,“ pospíším si s odpovědí. Obličej má opálenější, než když jsem odjížděl, vlasy delší. Jen ten culík, to je novinka. „Musím být ale nejpozději ve čtyři zpátky. Uvítací proslov ředitelky Sinclairové,“ vysvětlím, když Grace svraští obočí.

„Pravda, málem bych zapoměla, pane školní mluvčí.“

Musím se usmát. Pak zvednu ruku a rozčepýřím jí culík. „Je to hezký.“

„Jo, líbí se ti to?“ Pak si vlasy zase uhladí. „Rozhodla jsem se dost narychlo, možná toho budu litovat. Nový školní rok, nové já, víš co.“

„Co vy, hrdličky?“ zavolá Sinclair, než stačím něco odpovět. Chvíli nato už objímám svého nejlepšího kamaráda, který má na sobě tmavomodrou školní polokošili, stejně jako Tori. „Potřebuješ ukázat, kudy se dostaneš do svého křídla?“

„Drž hubu, kámo.“

Grace protočí panenky, a pak se s ním taky pozdraví.

„Co prosím? Mám svoji matku informovat, že nový mluvčí školy kleje?“

„Jen když má jetlag,“ řeknu.

„Jetlag? Myslel jsem, že nemáš jetlag, když...“

„Taky že ne,“ poznamená Grace a chopí se mého kufru. „Tak jdeš?“

Vrhnou na Sinclaira omluvný pohled, na který zareaguje pokrčením ramen.

„Tak zatím, Henry Harolde Benningtone,“ zavolá, než se vydám za Grace. Cestou do východního křídla, kde mám letos ve třetím patře svůj pokoj, se ještě několikrát zastavíme, protože potkám lidi z našeho ročníku. Pozdravím Omara a Gideonu z ragbyového týmu, Inés, Salome a Amaru, s nimiž mám společné předměty. Když konečně postrčím svůj kufr přes práh dveří a vstoupím mezi staré zdi, Grace se netrpělivě podívá na hodinky.

„Vlastně už můžeš vyrazit, já dojdu později,“ navrhnu.
„Ne, ne.“ Odmítavě mávne rukou. „Nebo chceš ještě vybalovat?“ zeptá se.

To jsem měl skutečně v plánu. Vysprchovat se, vybalit, možná si i trochu schrupnout, i když vím, že bych radši neměl.

„Můžeš se vysprchovat u mě,“ nabídne se Grace, jako by mi četla myšlenky. „Nebudeš muset do společných sprch.“

„Jedenáctý ročník,“ připomenu jí, zatímco táhnu kufr nahoru po schodech. A každý páťák na téhle škole ví, co to znamená. Konečně žádné společné ložnice a sdílené prostory, ale jednolůžkové pokoje s vlastní koupelnou.

„Vy šťastlivci.“ Grace vzdychne, přitom si luxusu vlastního pokoje užívá už dlouho. Ale já bych nechtěl být na jejím místě. Jasně, často byla otrava dělit se o pokoj s tolika jinými kluky, ale ty vzpomínky bych za nic na světě neměnil. Jasným důkazem je myslím Sinclair, který od páté třídy nebydlí u svých rodičů v Ebringtonu, ale dává přednost nocování ve společných ložnicích. Jako syn ředitelky si totiž může vybrat. Hlavně ty poslední dva roky ve čtyřlůžkovém pokoji nás se Sinclairem, Omarem a Gideonem pořádně stmelily. Je mi skoro až líto, že budeme mít od teď každý svůj vlastní pokoj. Aspoň jsme všichni na stejném patře.

Nahlásím se u pana Aceveda, který je letos správcem našeho křídla a předá mi klíče od mého nového pokoje. Z okna orientovaného na východ je vidět na sportoviště. Jinak se od ostatních pokojů, kde jsem dosud bydlel, skoro nijak neliší, jen je samozřejmě mnohem menší.

Přece jen si dám sprchu, přijdu si po ní skoro jak znovuzrozený.

„Tak už jsi hotový?“ zeptá se Grace, když vylezu. Vyskočí z mojí postele, přejde ke dveřím a už sahá po klice.
„Máma už se ptala, kde vezíme. Myslím, že jsi jí a tátovi

scházel víc než mně,“ zavtipkuje a já se usměju, ale zároveň ucítím bodnutí na hrudi. Možná proto, že jsem během těch pěti týdnů v Keni na Grace nemyslel ani zdaleka tak často, jak bych nejspíš měl. V minulých letech jsme často skypovali celé hodiny, když jsem byl pryč. Tentokrát uplynulo i několik dní, než jsme si vůbec napsali. A nemůžu říct, že by mi to nějak moc vadilo. Mám pocit, že mi to bylo prostě tak trochu jedno, a to se mi nelíbí.

Na druhou stranu jsem chtěl veškerý čas věnovat svojí rodině. Dřív máma s tátou jezdili každé prázdniny do Skotska. Posledních několik let je ale já, Theo a Maeve navštěvujeme tam, kde zrovna pracují. Od minulého podzimu jsou v mezinárodní nemocnici u Nairobi. Samozřejmě jsme nebyli celých pět týdnů jen tam, rodiče měli volno a odjeli jsme do jižní Afriky. Na dobu před několika lety, kdy jsme bydleli v Johannesburgu, si vzpomínám jen mlhavě. To jsem ještě nechodil na Dunbridge Academy, ale do škol v místě, kde rodiče zrovna pracovali. Možná není normální jít už ve dvanácti na internát a vídat rodiče jen pár týdnů v roce. Bez starších sourozenců, kteří sem se mnou nastoupili ve stejnou dobu a teď studují v St. Andrews, bych to určitě snášel mnohem hůř. Hlavně bez Maeve... Sice si rychle našla nový okruh kamarádů, stejně jako Theo, ale přesto mi nikdy nedala najevo, že bych ji otravoval.

Začátky na Dunbridge Academy nebyly úplně lehké, ale byla to první konstanta v mém životě. Místo, které nikdy nezmezí a nezmění se, když přijedu po prázdninách zpátky. Známé obličejce, kamarádi a kamarádky, s nimiž jsme na stejné vlně.

V té chvíli si znova vzpomenu na Emmu a přepadnou mě tak trochu výčitky svědomí. Protože vím, jaké to je být nováček a cítit se ztracený a zahlcený. Vlastně jsem na ni chtěl trochu dohlédnout, ale co dělám místo toho? Polknu.

To, co bych měl. Jedu se svojí holkou, kterou jsem neviděl celé týdny, za její rodinou.

Emma

Dvůr Dunbridge Academy se podobá včelímu úlu. Všude postávají velké landrovery, tmavé SUV a limuzíny, z nichž rodiče vykládají cestovní tašky a kufry, zatímco se mezi sebou žáci nadšeně zdraví.

Někteří už na sobě mají školní uniformu, většina ale pořád ještě normální oblečení.

Henry už se mi dávno ztratil z dohledu. Jakmile jsme vystoupili z autobusu, začali jeho a Grace okamžitě vítat desítky lidí. Vypadalo to, že tu znají snad každého. Na rozdíl ode mě, ale zas za nimi nechci běhat jako pejsek na vodítku.

„Vypadáš, že jsi tu nová.“

Otočím hlavu a uvidím obličej holky v mém věku, posetý pihami. Dlouhé, zrzavě měděné vlasy má spletené do úhledného copu, který jí spadá po rameni. „Ahoj, jmenuju se Tori. Jsem v jedenáctém ročníku a mám na starost nováčky.“

Srdce mi poskočí radostí. Jedenáctý ročník. Tak jako já.

„Já jsem Emma,“ představím se. Musí být vidět, že se mi ulevilo, protože mě Tori obdaří konejšivým úsměvem, načež si potřešeme rukou. Má na sobě polokošili se znakem školy, vyšitým nalevo na hrudi. Pod ním je připevněná jmenovka.

„Těší mě, Emmo. Vítej na Dunbridge.“

Myslím, že je to chvíle, kdy té dosud váhavé části mého já konečně dojde, že se to vážně děje. Než se stačím

rozhodnout, jestli se mi ten fakt zamlouvá, nebo ne, Tori naváže.

„Chceš pomoci se zavazadly? Do jakého jdeš ročníku? Představím tě pak vedoucí tvého křídla.“

„Do jedenáctého.“ Polknu. „Jsem tu na rok na výměnném pobytu.“

„Ty jo, super! Tak to jsme ve stejném ročníku. Dovedu tě tam.“ Tori se podívá na moje kufry. „Ty jsi přijela úplně sama?“

Kývnu a křečovitě se usměju. „Chtěla se mnou jet máma, ale nevyšlo to.“

„Aha, chápu.“

„To nic,“ dodám rychle, aniž bych vlastně chtěla. Ale ještě míň chci, aby mě hned všichni litovali.

„Ale teď jsi tady,“ prohodí Tori v dobrém rozmaru a chopí se jednoho mého kufru. „Za mnou.“

Vydáme se podloubím, jež z obou stran spojuje historický kostel uprostřed internátu s podlouhlými budovami, které neprostupně obklopují areál. Tori jde vlevo, až narazíme na točité schodiště z hladkého kamene. Všude kolem pobíhají žáci, někteří ve skupinkách, jiní se svými rodiči. V jednom kuse na Tori někdo mává. Vypadá, že tu zná děsně moc lidí.

„Potom ti všechno v klidu ukážu, jestli budeš chtít. Chodím sem od páté třídy a znám tu každý kout.“ Ukáže směrem, ze kterého jsme přišly. „V tom starém kostele je jídelna, naproti se vchází do učebních prostor v jižním křídle. Tady v západním křídle jsou ložnice holek, kluci spí na druhé straně ve východním křídle. Od deváté třídy má každý ročník svoje patro, osmáci a mladší mají ložnice tam v severním křídle.“ U paty schodiště se Tori zastaví. „Mám pro tebe dobrou a špatnou zprávu. Ta dobrá je, že máme pokoje skoro až nahoře, jen dvanáctý ročník má lepší výhled než my. Ta špatná: není tu výtah.“

„Aha.“ Zaváhám, když sáhne po mém kufru. „Nemusíš to brát, klidně můžu jít nadvakrát...“ začnu, ale Tori káravě zdvihne obočí.

„Ale prosím tě! Jasně, že ti pomůžu. Jsme teď rodina.“

Usměje se a já mám na chvíli pocit, že mi snad vytrysknou slzy. Nezní to jako fráze, zvlášť když pomyslím na to, jak srdečně Tori před chvílí zdravila ostatní spolužáky.

„Půjdeme se paní Barnettové zeptat, jaký ti přidělili pokoj,“ zasupí trochu Tori, zatímco táhne můj menší kufr po vyšlapaných schodech. „Má na starosti třetí patro, můžeš se obracet přímo na ni.“

„Takže je správkyně našeho patra?“ odtuším a vydám se za ní. Rychlé kroky skupinky mladších holek, které potkáme na schodech, se odrážejí od neomítnutých zdí.

„Učíš se rychle.“ Tori se zakření a ukáže na chodbu v prvním patře. „V prvním poschodí jsou pokoje deváťáků, ve druhém desáťáků a tak dále.“

Na schodišti vyhlédnu děleným oknem ven. Je odtud vidět přímo na další dvůr plný zeleně, který se rozprostírá za kostelem. Trávník je protkaný vydlážděnými chodničkami, po kterých se sem a tam míhají studenti.

Všechny budovy Dunbridge Academy jsou seskupené okolo těch dvou dvorů. Jestli jsme teď v západním křídle, na druhé straně klenutého průchodu a širokého mostu, kterým se vjíždí ze silnice na pozemky internátu, musejí být ložnice kluků. Henryho ložnice. Ne že by na tom nějak záleželo.

Když konečně dorazíme do třetího patra, mám kolena jako z gumy. Čím výš stoupáme, tím klidněji tu je. Zatímco v chodbách pod námi se z pokojů mladších ročníků ozývá křik a smích, tady nahoře u starších to vypadá civilizovaněji. Neujde mi, jak se Tori bázně podívá na dvě žačky, které v té chvíli scházejí po schodech z nejvyššího patra. Musí tedy chodit do nejvyššího ročníku a na rozdíl od těch